

Days of Hesed

“אֶלָּה הִי יְמִינִי חֶסֶד, שְׁמַעְתִּי פָּעָם אָמַרְתִּים
בַּיּוֹם בְּדִידּוֹת וְצַעַר בָּרְחוֹב שֶׁל חָרָף.
גַּם לִימִינִי חֶסֶד אֲרִיכִים לְפָחוֹת שְׁנִים,
נוֹתָנוּ הַחֶסֶד וְהַמְּקַבֵּל אָזֶה.

כַּשְׁהֶם נִפְרַדִּים גַּם הַחֶסֶד לֹא נִשְׁאָר
או נִשְׁפַּךְ לְרָחוֹב כְּמוֹ מִשְׁבָּר צַפּוֹר.

דְתּוֹת לֹא עֲשֹׂות חֶסֶד, הַן רַק מִזְכִּירוֹת
זָמוֹן רַיִק, בְּפָעָמוֹן, בְּקָרְיָאָת מוֹאָזִין,
בְּצֹפָר וּבְשׁוֹפָר וּבְנִקְיָשׁוֹת בְּדִלָת
בַּיּוֹם סְלִיכּוֹת: אֶת הָאֱלֹהִים אֵין
יִכּוֹלָת לְהַזְכִּיר וְלֹא אֶת חֶסֶדוֹ.

מִיּוֹם שִׁבְטָלוּ הַקְרָבּוֹת
נִשְׁאָר כָּל אֶחָד עִם עַצְמוֹ
לְהַקְרִיב.

“Those were days of *hesed*,” I heard them say once on a winter street during days of loneliness and pain. Even for days of *hesed* we need at least two, one to give *hesed* and one to receive it. When they are separated the *hesed* does not abide or it is spilled into the street as if from a broken pipe.

Religions do not do *hesed*, they only remind empty time, with a bell, with a mezzuin’s call, with a siren or a shofar, with knocks on the door during days of penitence: God they are unable to remind or his *hesed*.

Since the day that sacrifices ended
Each person is left himself
To sacrifice.

Yehuda Amichai

Translated by Rabbi Steven Sager